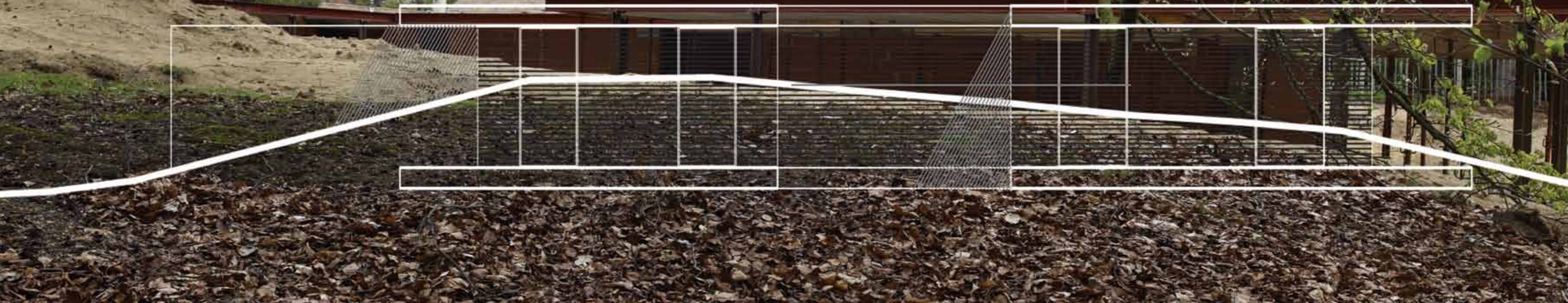

Tekst: Els Van Rooy Foto's: Frederik Verduyts Tekeningen & plannen: AABE Atelier

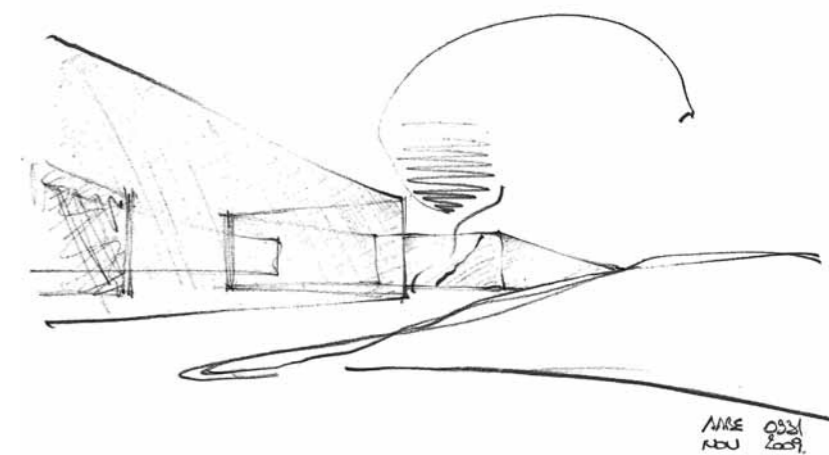
BOUWEN AAN GELUK

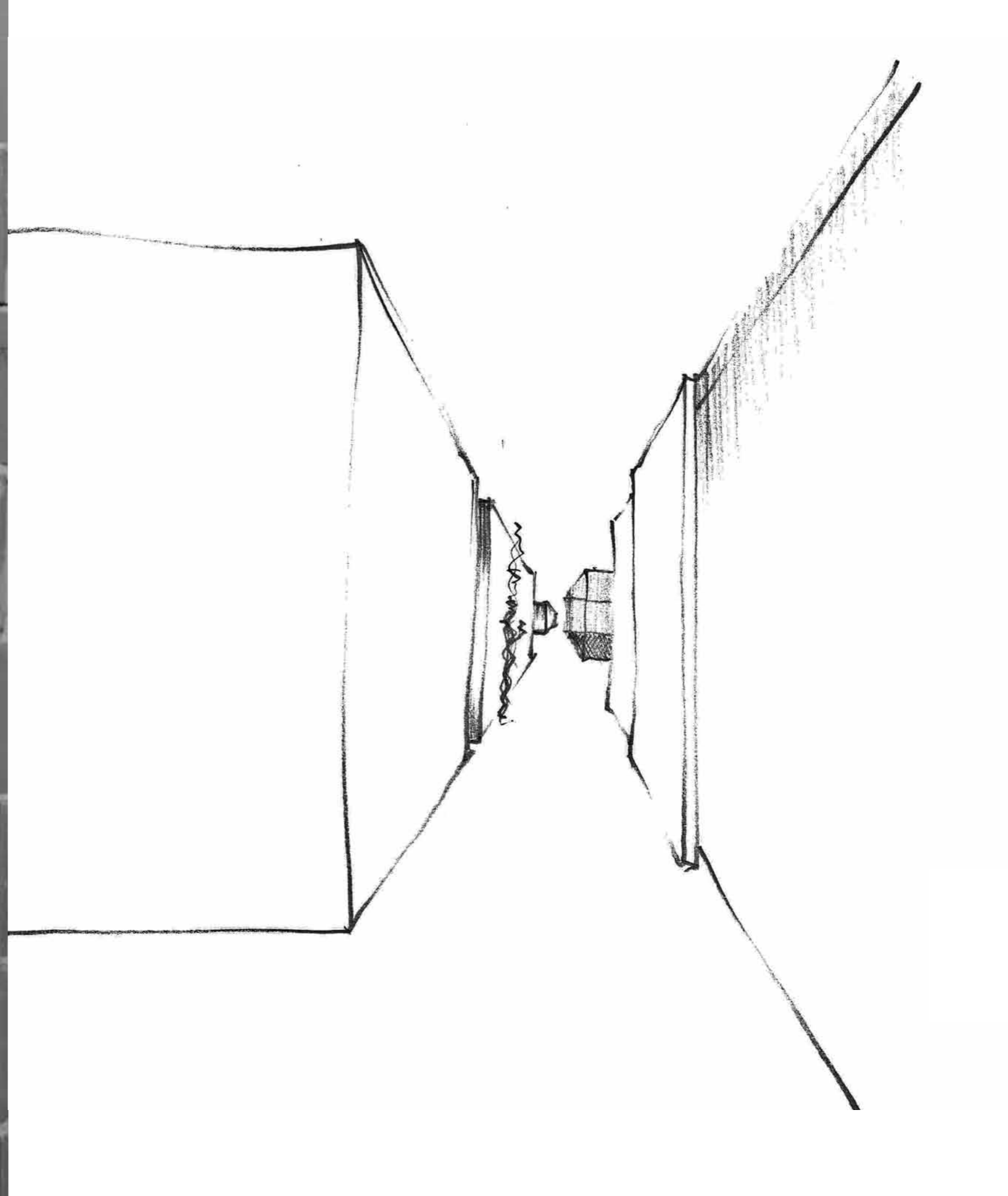
De ruwbouw is de fase waarin plannen en dromen voor het eerst concreet vorm krijgen. Absoluut bezocht in Deurle een opmerkelijk project van de Brusselse architect Bruno Erpicum.

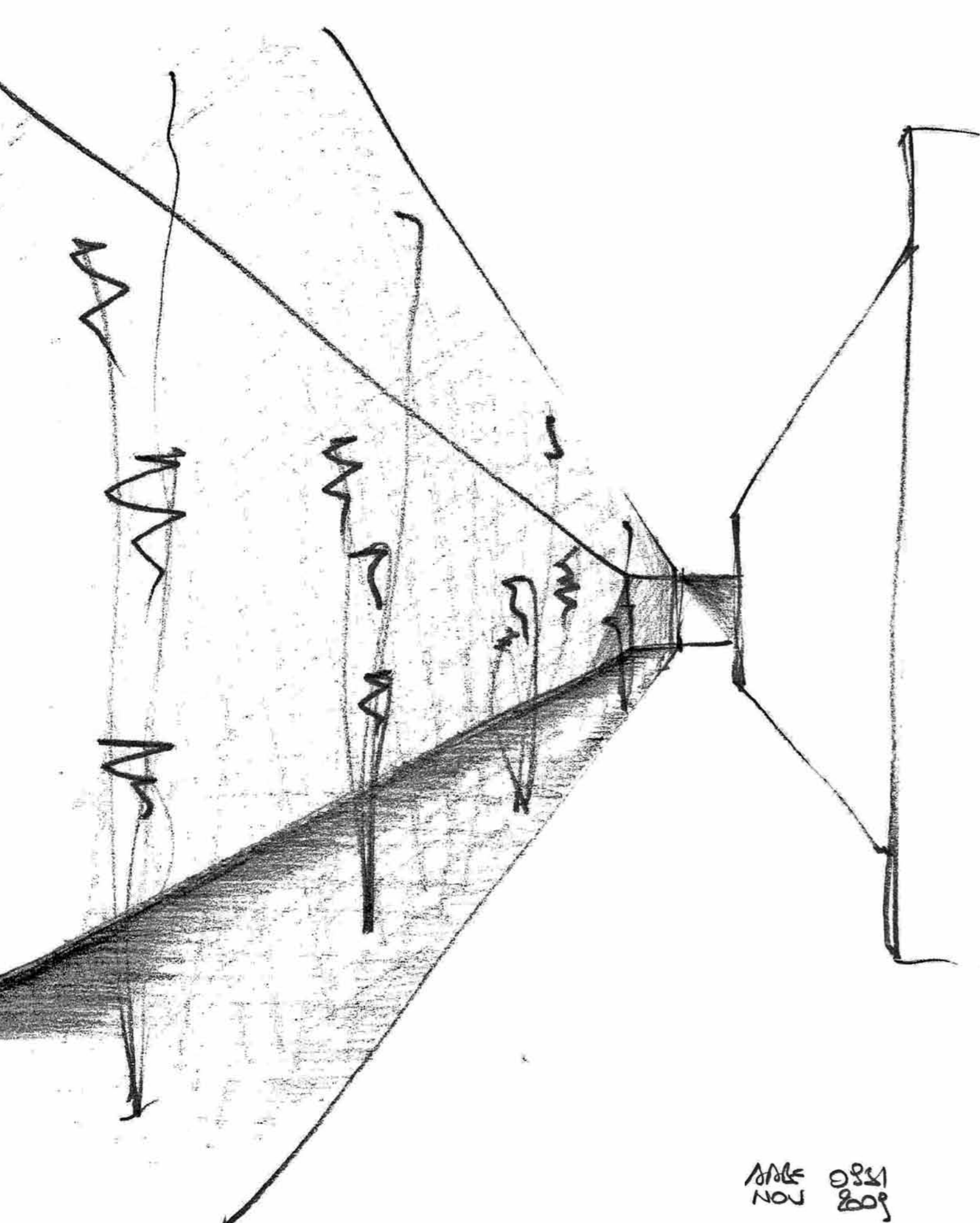

**“EEN JOURNALIST GEBRUIKT
LETTERS EN ZINNEN OM
GEVOELENS TE VERTALEN. EEN
ARCHITECT DOET HETZELFDE MET
VOLUMES. DE WOORDENSCHAT
VERANDERT, MAAR NIET HET
SOORT WERK”**

AABE 0921
NOV 2009

“WANNEER JE EEN OMGEVING CORRECT IN ZIJN ESSENTIE WEET TE VATTEN, KAN EEN PROJECT EIGENLIJK NIET FOUT LOPEN”

De eerste minuten dat je een nieuw terrein opwandelt, zijn cruciaal. Het is het moment van de analyse. Wat is het geheim van de plek? Wat zal het terrein doen met de mensen die er gaan wonen? Dat de klanten bij dit project een kwartiertje vertraging hadden, was eigenlijk een meevaller. Bij hun aankomst waren de grote lijnen voor hun woning al uitgezet.

De eerste ontmoeting met de klanten is wat ik de ‘sponsfase’ noem. Die fase verloopt heel ontspannen. We wandelen, we praten. Over de dromen van de klanten, hun wildste verwachtingen, de weg die ze willen inslaan. En ik absorbeer. Het is het moment waarop de fundamenten voor een team worden gelegd.

De relatie tussen bouwheer en architect, dat is zoals het leven zelf. Met zijn ups en downs. Maar ook die moeilijke momenten kunnen je verrijken. Een huis bouwen is een lang en moeizaam proces, met een grote impact op het leven van de klanten. Je begeleidt ze gedurende vele jaren. Naar mijn gevoel is het de taak van de architect om zich daarbij zo sereen en rustig mogelijk op te stellen.

Een constructie domineert vaak het terrein waarop het gebouwd werd. Maar ik denk liever andersom. Geografie is alles. Architectuur is slechts een antwoord hierop. Het is dus het terrein dat beslist. Daarvoor moet je soms drastische beslissingen durven nemen. Op het perceel stond een villa die we moeiteloos hadden kunnen renoveren. Maar de omgeving vroeg om een andere invulling en om volumes die harmoniëren met de natuur. Het bestaande gebouw afbreken was daarom een evidente keuze.

Ik liep onder twee enorm grote bomen en voelde me als een kind dat in de bossen speelt. Dat gevoel heb ik bij het ontwerp willen vasthouden. Je kunt een huis bouwen met vijf slaapkamers en twee badkamers, maar je kunt ook een huis bouwen met vijf slaapkamers en twee badkamers waarin je elke dag met een goed gevoel wakker wordt. De taak van een architect is om het leven zo aangenaam mogelijk te maken.

Het terrein beschikt over twee plateaus en een heuvel. Aan de essentie ervan wilde ik niet raken. We ontwierpen een zwevende structuur, een soort van brug die het ene plateau met het andere verbindt. Het huis laten we in de heuvel ‘verzinken’. Zo wordt het gebouw onzichtbaar en lost het als het ware op in de omgeving; het dak wordt een deel van de tuin.

Aan het concreet uitwerken van een project gaat altijd een sluimerperiode vooraf. Zolang de structuur en functie nog niet helemaal duidelijk zijn, nestelt het ontwerpidee zich achteraan in mijn hoofd. Soms kan ik het verwoorden, vaak is het een gevoel. En plots tijdens een gesprek, het drinken van een kop koffie of een autorit presenteert het zich klaar en duidelijk.

De jongere generatie op kantoor ontwerpt met de computer, maar ikzelf ga het liefst te werk met potlood en papier. In een voortdurend heen- en weergaan tekenen en hertekenen we ritmes, volumes en verhoudingen tot we iets bereiken dat de kwaliteit van het oorspronkelijke idee benadert.

3D-plannen en maquettes zijn voor mij geen werktuig, maar decoratie. We maken ze alleen om de klant te plezieren. Ik geef de voorkeur aan een plan of een tekening met enkele lijnen. Zo vrijwaar je de poëzie en de onbevangingheid. Na de voorstelling van de eerste plannen vraag ik nooit meteen naar feedback van de bouwheer. Hij moet tijd krijgen om het voorstel te absorberen en zich eigen te maken. Dat kan twee dagen, twee weken of twee maanden zijn. We geven het de tijd die het nodig heeft.

Ik ben geen fan van *statement*-architectuur. Mijn stijl zou ik eerder als kalm omschrijven: rust creëren zodat alles eromheen kan ontwaken. Sinds 1983 heb ik residentiële gebouwen, musea en meer dan honderd winkels ontworpen. Vandaag tekenen we hoofdzakelijk particuliere woningen. In tegenstelling tot een kantoorgebouw komt daar, ongeacht het aantal vierkante meters, ontzettend veel reflectie bij kijken. Een huis bouwen voor een gezin is hoe dan ook een complex gegeven.

Ik voel me er ongemakkelijk bij dat meestal de architect in de kijker wordt gezet. Een huis bouwen is immers teamwork. Zo’n team kan soms uit meer dan honderd personen bestaan. Zo heb je het bouwbedrijf, de aannemer, de ingenieur en de technici. Er is de specialist die gedurende tien dagen ramen komt plaatsen, of de man die de werf schoonmaakt en ervoor zorgt dat het een aangename werkplek blijft. Ook zijn rol is essentieel.

Het bureau AABE Atelier van Bruno Erpicum en ABS Bouwteam realiseren momenteel de woning waarvan u op deze pagina's de ruwbouw en tekeningen ziet. De oplevering is voorzien voor eind 2012. www.erpicum.org.